

Zwaar geluid in de lucht. Op deze mooie zaterdagochtend van 11 mei 1940 doemt boven het Rotterdamse Noordereiland aan de strakblauwe hemel een vliegtuig op, een Fokker TV met bommen aan boord.

Een Duitse soldaat grist in de Prins Hendriklaan snel de hakenkruisvlag weg. Te laat!

Kapelaan Commandeur van

de O.L.V. van Lourdeskerk kijkt vanuit de pastorie omhoog, ziet de bommenwerper met de zwart-gerande oranje driehoek en constateert verbijsterd dat het een Nederlander is.

Later zou hij schrijven:

"Deze lieve vriend van onze nationale belangen begon toen ons dierbare eiland te bombarderen. Dit was niet geschikt om onze nationale gevoelens te verlevendigen; de enigen die hinder ondervonden van dit bombardement waren wij, eerbare en vredelievende burgers van het Noordereiland." (einde citaat).

Enorme dreunen. Het eiland beeft. Mensen gillen.

Dan wordt het beklemmend stil in Steendrukkerij De Maas, waar - lijkt het - alle bewoners van de Sleephellingstraat schuilen sinds in de vroege ochtend van vrijdag 10 mei het Noordereiland met zijn 13.000 bewoners is bezet door een Nazi-bataljon onder leiding van General Dietrich Von Choltitz.

Bommen, Vijf Néderlandse bommen, treffen het eiland op pinksterzaterdag. Woningen aan de Meeuwenstraat worden weggevaagd. De katholieke kerk in de Prins Hendriklaan wordt getroffen. Hij staat binnen de kortste keren in brand en de naastgelegen huizen vatten vlam. De Maaskade aan de westzijde, de 'moffenkaai' zoals een buurvrouw die noemt, is in één slag onbewoonbaar.

Ook het jongetje van net 3,5 hoort de dreunen, veel erger dan onweer. Hij snapt niet waarom ze allemaal in de drukkerij moeten zitten waar zijn opa werkt. Hij, zijn moeder, zijn zusje, zijn 33-jarige zieke vader en zijn oma en opa moesten van een- en tweehoog snel de trap af, naar buiten.

De altijd al kille gietijzeren trapleuning voelde ijskoud aan.

De koperen knoppen glommen, want zijn moeder had ze gisteren nog gepoetst. Morgen zou het immers Pinksteren zijn. In de drukkerij zitten ze met een heleboel burens angstig bij elkaar gehurkt. Het is er druk en benauwd. Gek is dat, dat doen we met onweer toch ook niet!

"*t Is oorlog*", zegt zijn oma.

"*Oorlog?*", hij kent dat woord nog niet.

Opeens rumoer vooraan. Mensen bij de grote deuren wijzen schuin naar de overkant.

"*Vade retro Satana*" roept iemand, maar het was de duvel niet, het waren die bommen!

Het jongetje kruipt nieuwsgierig vanachter de grote papierrollen vandaan. "Blijf hier!" hoort hij zijn moeder roepen, maar hij is al bij de brede ingang. "Nicht weiter" waarschuwt de heel jonge Duitse soldaat, die bij zijn 'Flak', zijn Flugabwehrkanonnen vóór de drukkerij staat.

Hij is, net zoals zijn meeste Nederlandse 'vijanden', voor zijn dienstplicht opgeroepen en ziet in dat jongetje het zoontje van zijn oudere Schwester in zijn Heimat.

"*Ist nur ein Blitzkrieg, an Weihnachten bin ich wieder zu Hause*", had hij thuis nog gezegd.

Misschien dacht de moeder van het jongetje dat ook wel. Een korte uitbarsting van geweld. Nederland was toch een soort Zwitserland: neutraal - en premier Colijn had in 1936 toch gezegd „*gaat u maar rustig slapen*"?

Over een paar dagen zal het wel voorbij zijn en kan vaders zwakke gestel rustig genezen van de TB.

Dat het allemaal wat langer zou duren konden die soldaat en die moeder niet weten.

Bij de deuren deinst het knulletje terug. Wat hij ziet, zal voor altijd in z'n geheugen gebrand staan: Schuin aan de overkant likken oranje vlammen als vurige pinkstertongen uit de ramen langs de gevels omhoog. Ze veranderen daar in zwarte rookwolken die ver in de omtrek te zien zijn. De brand heeft zich vanuit 'De Laan' uitgebreid tot aan de Noordkant van zijn Sleephellingstraat.

"Het is nu heel dichtbij" zegt z'n moeder tegen zijn zieke vader.

Zijn vader hoest weer en z'n moeder zit daar maar, met haar dochtertje van 14 maanden dicht tegen zich aangedrukt. Wachten met al die andere opeengepakte mensen als goederen in een magazijn. Schaduwen onder een beetje licht die eergisteren nog buiten liepen, naar hun werk gingen, boodschappen deden en nu hopen dit geweld te overleven.

Pinkstermaandag en al vier dagen ligt het eiland in de vuurlinie.

De Nederlandse marine en de landmacht beschieten vanaf de stad de bruggen en het eiland. Tegen beter weten in poogt men de Duitsers, op orders van Generaal Henri Winkelman, tegenhouden.

Mensen aan de Maaskade zoeken een vermeend' veilige plek achterin hun woning. Staan in hun woningen letterlijk met de rug tegen de muur.

Door de dwarsstraten fluiten de kogels van het Maasfront. Hun benauwers, de Mariniers, op de rechter maasoever zien die mensen wel, maar hebben de opdracht te schieten op elk levend wezen aan de overkant. Bezetter of bewoner; het maakt niet uit. De mensen op het eiland proberen zich voor hen onzichtbaar te maken. Ze spannen doeken dwars over de straten of

zoeken samen met de Duitsers dekking op de dijk tussen de twee spoorbruggen.

Op dit tot voor kort vredige eiland zijn die mensen sinds vrijdag zichzelf niet meer. Elektriciteit, gas en water zijn afgesloten. Kaarsen geven wat verlichting, kooltjes en hout wat warmte. Water putten die mensen gewoon uit de Koningshaven, filteren het door theezeefjes en koken het tot drinkwater. Ze zijn verward en bijna niet in staat te eten. Wie bedreigt hen? Die juist voor hen zo beleefde en soms zelfs behulpzame Duitse militairen? Of zijn het de Nederlandse Mariniers? Wie is eigenlijk hun 'vijand'? Die Rotterdammers waren door de handel juist erg Duitsgezind en nu moest ineens alles anders zijn.

In 'de Laan' treurt de familie Poppeliers om de dood van haar Maria. Haar lichaam ligt al drie dagen in de Sleephellingstraat. De koude ogen staren de hete hectiek voorbij. Uiteindelijk durven een paar mannen het aan, halen het lichaam weg en begraven het provisorisch achter de schuilkelder op de Prins Hendriklaan.

Het is dinsdag 14 mei

Dankzij een van de Duitse loopgraven kunnen de mensen dwarsstraten kruisen om iets te kopen van wat er inmiddels nog rest in de winkels op het Burgemeester Hoffmanplein. Ze realiseren zich nu goed al vier dagen te wonen 'in' een oorlog, terwijl familieleden op zaterdag in de stad nog gewoon hun pinksterinkopen deden.

Vandaag mogen van Oberstleutnant Dietrich von Choltitz gewonden en moeders met kinderen onder de 14 jaar van het eiland af. De mannen moeten blijven.

Omdat mijn vader ziek is blijft ons gezin op het eiland.

Voor de mensen op het eiland is een tocht naar de stad echter geen optie. Evacuatie wordt daar door het Nederlandse leger niet aangemoedigd omdat de wegen zouden kunnen verstoppelen. Naar Zuid kan wel, maar is een levensgevaarlijke onderneming. Bij een zo'n evacuatiepoging wordt een 12-jarige jongen dodelijk getroffen.

Over de bruggen gaat geen verkeer meer en het heen-en-weer-bootje, de pont, heeft haar werk gestaakt.

13.000 eilanders hebben sinds vrijdagochtend-vroeg geen contact meer met de stad en met 'Zuid'. Zij zijn verstoken van elke vorm van Nederlandse bescherming.

Ook Lina Lauwrier-de Vos wil weg uit de Prins Alexanderstraat. Haar man Toon waarschuwt haar goed uit te kijken. Niet voor niets want op de Koninginnebrug loopt Lina precies door het schootsveld van de Mariniers bij het Maasstation. Jonge onervaren Nederlandse soldaten die, net zoals die Duitse soldaten, zijn opgeroepen voor hun dienstplicht. Zij moeten schieten op alles wat beweegt. Lina wordt dwars door haar mond geschoten en valt op het brugdek. Zij heeft geluk; een Duitse soldaat

kruipt naar haar toe en brengt haar onder beschutting van de brugrelingplaten snel naar dokter Does in de Oranjeboomstraat. Na geholpen te zijn bereikt zij toch nog haar doel; de schoenenwinkel van broer Wim aan het andere eind van de straat. Zij kan het later navertellen, dankzij die Duitse soldaat.

Op diezelfde Koninginnebrug worden zelfs Nederlandse ambulances met eigen en Duitse gewonden, op weg naar het splinternieuwe Zuiderziekenhuis, door die Mariniers beschoten.

Even verder westelijk in de Koningshaven ligt het Stoomschip Statendam al drie dagen te branden. Een groot deel van de bebouwing en delen van de kades op het Prinsenhoofd zijn weggeslagen.

De moeder van het jongetje in de drukkerij krijgt gelijk: Het is nu heel dichtbij.

De huizen en de Onze Lieve Vrouw van Lourdes-kerk aan 'de Laan' zijn veranderd in een smeulend puinbed. Wonderlijk; de Lourdeskapel met haar grot en Mariabeeld blijft gespaard.

's Middags komt het weer dichtbij. Het grote bombardement waarbij Rotterdam een tweede Warschau werd. Een inferno, die nog decennialang herdacht zal worden en waarover later een stroom van boeken zou verschijnen met soms eenzijdige verhalen.

General Student probeerde het met zijn rode vuurpijlen te voorkomen, maar helaas. Eén squadron maakt rechtsomkeer, maar 54 piloten zien de pijlen niet en laten hun 1300 brisantbommen vallen.

Binnen 13 minuten veranderen de Nazi's met hun

bommentapijt de oude Rotterdamse binnenstad van 258 hectare in 5 miljoen kubieke meter puin.

Binnen één kwartier raken bijna 80.000 Rotterdammers dakloos en waren 850 doden te begraven.

Wonder boven wonder blijft die middag het Noordereiland gespaard!

Het puin, 'dé puin' op z'n Rotterdams, zal jaren onze grote speelplaats zijn. Bomkraters bij de weggeslagen kades worden onze strandjes en visplaatsen.

Zelfs na de oorlog, was er op de gebombardeerde plaatsen van het eiland nog geen grasspriet te bekennen. De puin was netjes geëgaliseerd. Dus een kiekje van mijn zus Cobi en mij werd in de puinvlakte gemaakt, met op de achtergrond een heistelling als teken van hoop, van wederopbouw.

Ik was geen 3,5 meer toen ik bij het verstoppertje spelen onder een stuk kerkzuil wegkroop. Het grijze graniet glansde nog.

Samen met vriendjes gingen we de stad in. Overal waar je keek was het vlak, net als een stadskartaal, maar dan helemaal grauw. Het zwarte skelet van de Laurenskerk als een baken in de 'arcadia', het paradijs, van onze jeugd; die grote puinvlakte als een waar speelparadijs, waar we soldaatje speelden met een houten geweeertje of katapult.

In m'n zak een paar lege kogelhulzen om thuis te bewaren. Soms vond je wel eens complete patroon. Gevaarlijk? Wisten wij veel!

We liepen mee achter een Duitse patrouille. Het kon állemaal, als ik maar vóór 'Sperzeit' binnen was, want een 'Strassen-erlaubnis' kregen kinderen natuurlijk niet.

Ik vond het normaal dat buiten de vaste tijden, zonder waarschuwing de brug opening.

Het klonk mij niet vreemd dat die allochtonen – die vrijdag boven de Waalhaven uit de lucht kwamen vallen - Duits spraken.

Frau Meijer van driehoog sprak het ook - en mijn vriendje Frits kwam ooit uit Duitsland. Logisch vond ik het dat veel houten wijzers in twee talen de weg wezen.

Ook in, wat later onze Stieltjespleinkerk werd, kwamen Duitse militairen naar de zondagviering.

Over de kerk gesproken; op 02 december 1942 had ik daarmee mijn eerste aanvaring. Op last van de Duitse machthebbers moesten de drie klokken uit de kerktoren worden gehaald.

Als bijna 6-jarige liep ik op dat moment over het Stieltjesplein toen een vallende kerkelijke dakpan mij schampte en op straat te pletter sloeg. Ik was niet gewond maar voelde mij behoorlijk van God verlaten en ver van mijn thuis op het eiland.

Toen al reden voor mij om in kerkelijke zaken op mijn hoede te zijn. Ja, soms kan je beter even weg wezen.

'Wegwezen' hoefde ik niet van die Duitse soldaten. Het was juist interessant zo'n 'Zug' te zien marcheren, zo'n peloton te zien oefenen op 'De Punt', het meest westelijke deel van het eiland.

Sommige van hen zag ik zondags weer in de Stieltjespleinkerk!

Ik keek er niet van op wanneer we in de Oranjeboomstraat, net na de schoolbel uit de Leonardusschool komend, gelijk de schuilkelder in moesten, omdat het luchtalarm jankte. Daar in die stinkende donkere ruimte moesten we wachten tot er werd afgeblazen. Die schuilkelders werden een gewoonte, maar het kwam altijd ongelegen en het ging wel allemaal van je speeltijd af.

Die oorlogstijd. Zou het allemaal anders gelopen kunnen hebben? Majoor Bert Sas waarschuwde in mei 1939 al tevergeefs voor het naderende gevaar van een Duitse invasie. Maar zijn sombere berichten over een op handen zijnde schending van de Nederlandse neutraliteit werden door generaal Reijnders niet geloofd.

Berts rapport werd belachelijk gemaakt: "Zulke troepen vangen we op met hooivorken".

Zelfs toen Sas op 31 augustus 1939, met het bericht kwam dat de oorlog nu heel dichtbij was, geloofde het hoofd inlichtingen, Jacob van de Plassche, hem niet. Koningin Wilhelmina twijfelde en drong - met succes - sterk aan op mobilisatie. Precies één dag later overleed in Polen Franciszek Honiok, het eerste slachtoffer van de 2e Wereldoorlog.

Horend van ‚Fall Weserübung‘ van 9 april 1940 op Denemarken en Noorwegen, noemde de dwalende Nederlandse legerleiding en haar regering die Duitse Blitzkrieg, lachend een ‚Witzkrieg‘.

Maar het was geen Witz, geen mop. Hoeveel van de 13.000 eilandbewoners zullen toen vermoed hebben dat de Nederlandse legerleiding onder Generaal Winkelman bij de Duitse invasie ons hele eiland dreigde plat te schieten?

De Duitse Generaal Kurt Student, onze kapelaan Commandeur en mijnheer van der Mast wisten het wél. Zij probeerden op verzoek van Von Choltitz met levensgevaar de Nederlandse Kolonel Pieter Scharroo in de stad op andere gedachten te brengen - om zichzelf, ons en het eiland te sparen. Zij wezen op het zinloze van onmachtig verzet tegen een véél grotere Wehrmacht die, net zoals de Nederlanders, misleid werd door een wréde Kriegsführung.

De uiterst conservatieve en autoritaire Pieter Scharroo vond in die meidagen dat het belang van die eilanders moest wijken voor dat van de stad. Voor die 13.000 had hij even geen oplossing. En - er speelde nog iets anders mee; de **eer!**

Na de landelijke capitulatie op 15 mei in Rijsoord meldde Generaal Henri Winkelman in onder meer De Standaard:

"Aan de soldateneer is ten volle voldaan".

Generaal Von Küchler zal bij die overgave echter gedacht hebben: 'Méine Ehre heist Treue', het motto van de Schutz-Staffel, de SS.

Later, véél later, realiseerde ik mij dat op het Noordereiland – mijn eiland - de brand, doden, de weggeslagen huizen, de kapotte kades, de puin - en de neergebeukte hijskranen, veroorzaakt waren door zogenaamd 'friendly fire', door 'eigen vuur'.

Het nazi-bombardement van 14 mei 1940 was de veel vermelde officiële aanval op Rotterdam. Het was de eerste, maar niet de laatste. Het zou nog veel erger worden. Alleen al om de z.g. 'gunstige ligging' werd de stad

tussen 15 mei 1940 en 04 mei 1945 **315** maal aangevallen door de Britten en Amerikanen. Totaal vielen daarbij 42000 brandbommen en 7300 brisantbommen. Dat is **15** maal zoveel als tijdens dat bombardement van 14 mei 1940. Rotterdam bleek een mooi trainingsdoelwit voor jonge onervaren piloten, de 'freshmans'. 'Friedly fire' een terugkerende zenuwslopende marteling voor de Rotterdammers.

Na de bevrijding waren het helaas onze eigen mensen die de 'foute medemensen' wel eens een lesje zouden leren. Lafaards, zwarthandelaren, zogenaamde verzetsstrijders en gewone mensen, net als wij, kwamen als ratten uit de Rotterdamse riolen om hun haat op hen bot te vieren.

Ik zag NSB-ers die de stoep voor de protestantse Lagere School op het eiland moesten schoonmaken met een tandenborstel.

Met medeweten van de overheid werden de 'moffenmeiden' mensonterend mishandeld omdat ze een relatie hadden met een Duitse militair. Zij werden beroofd van hun haren, beroofd van hun identiteit, met pek besmeerd - en soms ook nog verkracht. Zelfs door leden van de Binnenlandse Strijdkrachten, die toch de Nederlandse Staat vertegenwoordigden. Kwaad om kwaad.

Pas in 2018 is de regering gevraagd om excuses; misschien komt er nog ooit iets van erkenning.

In de jaren na de oorlog is voor mij duidelijk geworden dat "friendly fire" allerm minst vriendelijk is en dat begrippen 'Goed en Kwaad, Kaf en Koren', zo helder zijn als matglas.

Wat ging er in de hoofden van de nationaalsocialisten om?

Wat ging er in de hoofden van de geallieerden om?

Wat wringt er nu in ons hoofd als we kijken naar onze wereld waarin, zoals Huub Oosterhuis dicht, *"de oorlog is geboden en vrede niet mag zijn"*?

Wanneer zit je fout? Welke kant moet je kiezen? Dat is moeilijk, want het kaf is soms het koren; het koren soms het kaf.

Ik moet denken aan dat lied van Frank Boeijen:

"Denk goed na aan welke kant je staat, Denk niet wit, denk niet zwart. Denk niet zwart-wit, maar in de kleur van je hart."

Bronnen:

Mijn ouders, grootouders en familie;
'Oorlog in Nederland - De benauwende dagen op het Noordereiland van R'dam van 10-14 Mei 1940'
van kapelaan N.A.. Commandeur;
'Nach Holland' van Gerard Groeneveld.

Van 1936 tot 1954 woonde ik in de Sleephellingstraat 36 op het Noordereiland

Paul Seesink *1936
Lariksstraat 22 - 3329 AK Dordrecht
www.seesinkweb.nl
paul@seesinkweb.nl
t. +31 78 616 02 83 - m. +31 6 22 73 21 67
© Publicatie alleen met toestemming.